

BIZTOS VAGYOK ABBAN: EZEK ÉGI JELEK (I.)

Dr. Tomislav Ivancic atya július közepén Medjugorjében tartott lelkigyakorlatot hagio (lélek)terápiás asszisztensek számára, akik Amerikából, Angliából, Skóciából és Írországból érkeztek. Így alkalmunk nyílt arra, hogy beszéljünk vele a hagioterápiáról, a jelenésekről, az imáról...

Ön először 1982-ben volt Medjugorjében, és azóta gyakran megfordult itt zarándokként is, de úgy is, mint lelkigyakorlat vezető. A szemináriumokat a plébánia hívei, illetve zarándokok részére tartotta. Melyek az Ön első élményei erről a helyről, a Szűzanya jelenéseiről és az üzenetekről?

Amikor a medjugorjei események elkezdődtek Dubrovnikban tartózkodtam, ahol papok számára tartottam előadást, és ők beszéltek nekem arról, hogy hallottak e kicsi hercegovinai faluban történő jelenésekről. Ezután jelentkezett kollégám, Tomislav Pervan atya, akivel együtt vezettünk evangelizációs lelkigyakorlatokat. 1982-ben amikor Medjugorje plébánosa lett, meghívott, hogy tartsam meg az első lelkigyakorlatot Medjugorjében a látnokok számára. Akkor, jól emlékszem – beléptem a sekrestyével szemben lévő helységbe, ahol a jelenés volt az öt látnok számára. Egyedül voltak. Megpróbáltam megérteni őket az 1975. óta szerzett papi és teológusi tapasztalataim alapján. A jelenés után elkezdtem kérdezgetni őket. Egy kicsit mérgesek voltak amiatt, hogy mi papok és teológusok faggatjuk őket... Megértettem ezt, és más módszerhez folyamodtam. Azt kérdeztem tőlük, hogy a jelenés előtt egy erő keríti-e őket hatalmába, mire ők lelkesen mondták: „Igen!”. A következőket mondták: „Igen, mi úgy érezzük, hogy valami átjár bennünket, és egyszerűen minden más eltűnik, csak a Szűzanyát látjuk...” Mindent nagyon részletesen elmondtak. Hosszasan beszélgettünk, és jól összebarátkoztunk. Újévre a plébános újra meghívott egy lelkigyakorlatra. Ezen a szemináriumon Vicka, Ivan, Jakov, Marija és mások is részt vettek, ettől kezdve állandó kapcsolat alakult ki közöttünk.

Hogyan fejlődött, teljesedett ki az Ön álláspontja Medjugorjével kapcsolatban?

Egy részről teológusként tudnom kellett azt, melyek a fontos követelmények, hogyan kell kivizsgálni a jelenéseket, másrészt megpróbáltam magánemberként eljutni az eredményhez, úgyhogy a mai napon biztosan állíthatom: **„Ezek jelek, az ég jelei az emberiség számára, mert ha itt számtalan ember megtér, akkor Isten ereje nyilvánul meg,** (ha ördögi mű lenne, akkor a gonosz önmaga ellen munkálkodna). Mindenképp világos, hogy Medjugorje Isten műve. Sok év óta vagyok kapcsolatban a gyerekekkel és sohasem éreztem a legkisebb jelét sem annak, hogy valamit eltitkoltak vagy hazudtak volna. Ahogyan Zanic püspök is mondta, a gyerekek nem hazudnak. Őszinték és látnak valamit, mégpedig azt állítják, hogy a Szűzanyát látják. Másrészt az egyház nem mondhat sem igent, sem nemet, nem tudunk belépni a lélek mélységeibe és azt mondani igen, ez az. Mi a gyümölcsöket látva tudjuk megítélni az eseményeket, ahogyan Jézus is mondta, a gyümölcsök vagy rosszak, vagy jók. Természetes, hisz emberekről van szó, lehet kifogás vagy ellenvélemény, ahogyan Ratko püspöknek is van, de ugyanakkor sokan vannak olyanok, akik megtérnek és pártolják Medjugorjét. Ahogyan Jézus is az ellentmondás jele volt, Medjugorjének is át kell esnie ezen.

Fundamentális teológiaprofesszorként érzékelte-e valaha Medjugorjében teológiai csúsztatást az üzenetekkel kapcsolatban? Volt-e nehézsége az üzenetek elfogadása terén?

Soha! Kezdetől fogva azt éreztem, hogy nem lehetek tiszteletlen a gyerekekkel, a látnokokkal szemben, és nem lehet, hogy ne higgyek nekik, hisz ők őszintén beszélnek arról, amit megélnék. Azt is észrevettem, hogy az események megváltoztatják a gyerekeket, és nem történhet meg az, hogy erkölcsstelenné és rosszá váljanak. Tudtam, hogy itt isteni dolgról van szó. A másik az, hogy egyetemistáim és a lelkigyakorlaton résztvevők gyakran kérdeztek arról, mit gondolok Medjugorjéről. Elmondtam nekik az egyház álláspontját, és azt, hogy várni kell, mert amíg a jelenések tartanak, nem lehet kimondani az utolsó szót – és ezt nekünk tiszteletben kell tartanunk. Ugyancsak a két püspök mons. Zanic és mons. Peric, tiszteletben tartják, és nem utasítják el Medjugorjét, úgy ahogyan ez Németországban történt, ahol mindmáig fájó sebeket okozott az, hogy a püspökök betiltották a zarándoklatokat. Itt ez nem történt meg és ez a mi püspökeink nagy érdeme. A harmadik dolog, hogy a ferencesek nagy érzékenységgel elfogadták ezt a helyzetet és nagy szeretettel vezetik a liturgiákat, a hívők pedig mindenfelől jönnek, tanúságot tesznek, megváltoznak, megtérnek. Érdekes és figyelemre méltó mindaz, ami Medjugorjében történik. Meg vagyok győződve arról, hogy a jelenések igazak, valóságosak, és tisztelettel szeretném mondani, hogy egyetlen olyan dolgot sem találtam, mely azt mutatná, hogy nem a Szűzanya jelenik meg. Ez az én személyes véleményem, de semmiképp sem beszélhetek az egyház nevében, és ebben az értelemben teológusként sem.

A zarándokok a világ minden részéről érkeznek. Mi vonzza őket Medjugorjéba?

Az első okként, azt mondanám, hogy mi emberek egzisztenciális hiánnyal küzdünk. Ez azt jelenti, hogy mi nem lehetünk biztosak abban, hogy Isten létezik és megragadható, de egész lényünk, különösen a lelkünk, arról beszél, hogy létezik és látja őt. Erről beszél Szent Ágoston is. Az értelem nem rendelkezik elég érvvel. Ezért az emberekben ott rejtőzik a kíváncsiság – elmegyek, megnézem. Lehet, hogy Isten feltárja magát nekem. Más az, amit én magam is megéltem, amikor először jöttem – mintha valami felrázott volna, és mély meggyőződéssel mondtam: „Emberek, itt van az Ég!” Emlékszem, amikor másodszor, harmadszor jöttem Medjugorjéba letérdeltem a templomban, hátul a padoknál és megtapasztaltam, mélyen megéltem a megnyílt Eget. Ezen a helyen - azért-e, mert sokan sokat imádkoznak, vagy Isteni beavatkozás eredménye, vagy valami más miatt – az emberek megnyílnak, érezhető a hely különleges légköre, szenzibilitása, nyitottsága, mélyen megtapasztalható a valóságos transzcendens jelenlét. Ha eljönnek ide, meg fogják érezni ezt, meg fognak oldódni alapproblémáik és választ kapnak a legalapvetőbb kérdésre – létezik-e Isten vagy sem, kell-e tisztelni vagy sem, és végül is hogyan érdemes megélni földi életünket.

Az ember legnagyobb problémája, hogy minden Istentől függ, de ha én Őt keresem, mindent megoldottam. Ha mindenem meg van, de nincs Istenem, akkor semmim sincs, de, ha van Istenem, és semmi másom nincs, mindenem van. Ha ezt az emberek megérik, nem tudnak nem jönni. Tehát keresnek, keresnek és keresnek, és megtalálják lelkük táplálékát.

Medjugorje különlegessége, hogy a zarándokok többsége, aki egyszer már járt itt, újra eljön. Azt mondják, úgy érzik, itthon vannak.

Kár, hogy közülük senki sem élt Názáretben, mert hiszem, hogyha egyszer meglátogatták volna Máriát, máskor is visszatérnének. Ha egyszer valahol megéltem valamit, szükségét érzem annak, hogy újra elmenjek. Ahogyan a gonosztevő visszatér a büntette helyszínére, úgy a szent is visszatér arra a helyre, ahol megélte a megtérést, szeretne ott új

biztatást kapni és, azt gondolom, hogy ez az. Nem arra gondolok, hogy ez olyan dolog, mint amikor, valaki a karizmatikus megújulásban mindenáron meg akarja őrizni az első élményeket, a kitárt karral való dicsőítést, a behunyt szemet, a nyelveken szólást stb. Medjugorje nem egy eset, hanem a buzdítás keresése.

Az egyik leggyakoribb szó a Szűzanya üzeneteiben az imádkozzatok szó, és vannak olyan üzenetek, melyek csak a következő szavakból állnak: Imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok. A mai egzisztenciális nehézségekkel küszködő világban, hogyan lehet közel lenni Istenhez, vagy ahogyan Őn mondja, hogyan lehet Istenünk, Jézusunk?

Mára az imádság vált a legnagyobb problémává. Amikor egyetemistákkal foglalkoztam, világossá vált számomra, hogy imádkozni azt jelenti: összeszedetten Isten elé állunk, belélegezzük Isten lelkét, mert csak a lélek által tudunk kommunikálni, kapcsolatba lépni Istennel. Manapság az ima egy meghatározott szöveg elmondásává lett, ezért a következőt mondtam: Ne imádkozzatok! Az emberek megbotránkoznak, amikor azt mondom, ne imádkozzatok, de ezzel én nem azt szeretném mondani, hogy ne imádkozzatok, hanem azt, amit Jézus is mond: „Amikor imádkoztok, ne szaporítsátok a szót úgy, mint a pogányok, mert nem a bőbeszédüsetekért nyertek meghallgatást.” Az emberek azt gondolják, hogy ha elimádkoznak tíz rózsafüzért, meghallgatást nyernek, de én azt mondom, nem, a nyelv által nem lehet egyesülni Istennel. Imádkozz el inkább egy rózsafüzért összeszedetten, a Szűzanya társaságában, hogy lelked fölemelkedjen, és akkor szentté fogsz válni és mindent meg fogsz kapni. Azt hiszem, vannak, akik sok rózsafüzért imádkoznak, és ha meghallják, a Szűzanya hangját azt mondják neki: várj egy kicsit, csak elimádkozom a rózsafüzért. Fontos, hogy elgondolkodjunk azon, hogy mit jelent számunkra az imádság –leírt szöveg elmondását-e, vagy az imádság által kapcsolatba kerül a szívem és a lelkem Istennel?! Ezért mondja a Szűzanya: szívből imádkozzatok, szívvel imádkoztatok. Ez a legfontosabb, ez az imádság. Itt megszűnik a félreértés. A Szűzanya azt mondja: imádkoztatok, imádkoztatok, imádkoztatok. Szent Pál pedig azt mondja: szüntelenül imádkoztatok! De mi sokszor tévesen értelmezzük ezt a felhívást: más az imáról alkotott fogalmunk. Ez azt jelenti: ne sokat beszéljünk, hanem nagyon legyünk jelen! Ne tíz órán keresztül imádkozzuk a rózsafüzért, hanem huszonöt órán át legyünk Istennel, hogy a lélek imádkozzon bennünk, a rózsafüzér visszhangozzon szívünkben és így a lelkünk imádkozzon. Ez azt jelenti: sok embert kellene megtanítani arra, hogyan kell imádkozni. Ha csak három percig vagyok összeszedett és ekkor Istennel vagyok, csoda történik, pihentebb, okosabb, intelligensebb leszek... Ez az igazi imádság. Kevesebbet beszélek, és a szívem megtelik imádsággal ez, az igazi ima.

De hogyan lépünk ki megszokott ájtatosságainkból? Ez a legnehezebb. Egyszer három hónapig nem imádkoztam a rózsafüzért, mert azt mondtam, nem szeretnék csak a szavaimmal imádkozni. Ezután újra kezdtem, és azóta élvezettel imádkozom. Hiszem, hogy itt a Szűzanya abban is fog segíteni, hogy ne vallásosak, hanem evangéliumi hívők legyünk.

Tomislav atya, mit tanácsol Ön, nemcsak olvasóinknak, hanem minden hívőnek: hogyan éljük meg Isten Szavát és a Béke Királynője üzenetét? Hogyan imádkozunk szívből? És hogyan maradjunk hűségesek a mi Üdvözítőnkhez?

Beszélgettünk már erről az interjú elején és most a végén a hívőknek azt tudom mondani: Szerencsére, van Isten és a Szentírás, az Ő Igéje által jön hozzánk. Úgy olvassátok, hogy elolvastok egy részt, aztán elmélkedjétek róla, engedjétek, hogy megérintse szíveteket, mert általa Jézus jön el hozzátok. Őrizzétek otthonaitokban a Szentírást, tegyetek mellé gyertyát, kicsi virágot és az a hely legyen a ti imasarkotok. Isten szól hozzátok e szavak által.

A másik dolog, hogy találj időt, legalább húsz percet vagy fél órát minden nap, arra, hogy Istenhez fordulj. Ha olvastál egy részt a Szentírásból és meghallottad az Ő szavát, akkor békésen elbeszélgethetsz Istennel, Ő meg fogja hallani, hallgatni a te szavadat. És ekkor kezdődik el az imádság, a találkozás Isten és ember között és így alakul ki a kapcsolat, a kommunikáció, és elkezdődnek a csodák. Az üzenetekről nem mondhatjuk, hogy az, az Evangélium. Egy nap megkérdeztem Vickát, hogy kit szeret jobban Jézust vagy a Szűzanyát? Ő meglepődött és azt mondta, hogy Jézus mindig az első helyen van, és a Szűzanya mindig arra biztat, hogy Jézushoz menjünk. Vicka válasza krisztológiailag, teológiailag és egyháziilag is tökéletes. Hogy lehetséges az, hogy egy asszony, két gyermek édesanyja, aki nem végzett teológiát, ezt a válaszolja? Ezen a szavak hallatán el kell ismernünk: Isten nélkül semmi sem vagy, de Istennel mindened megvan. Ha érdemes valamit tenni a világon, akkor az, az élet Istennel, Vele barátságban lenni, és ha valamit nem érdemes elveszíteni, akkor az, Isten. Ezért mindenkinek azt mondom: Szeresd meg önmagadat, mert, ha megszereted magad, akkor már nem fogsz tudni mást tenni, mint Istent keresni. Megszeretni önmagadat azt jelenti: Ha mindent elveszítek is, Istent nem tudom elveszíteni. Egoista az, az ember, aki mindent összegyűjt, de elveszíti Istent, ő megvesztegethető. Az, az ember, aki szereti önmagát, Istent keresi, mert túl akarja élni ezt az életet. Számomra ez a megoldás mindenre.

forrás: a medjugorjei Glasnik Mira című folyóirat

(2008. szeptember)